

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedźelske łopjeno

Budyschin

23. junija 1929

Bauzen

Čižich a nakład Šmolerjez knižicizšćezěrnje a knihačnje, šap. družstwo s wobm. ruk. w Budyschinje
Wutbadža kóždny šobotu a placzi šchwórczleńje 108 (kotny) pienještow

Na šwjedžen šwj. Jana křčeženika.

(4. njedžela po šwjatej Trojizny.)

Jej. 49, 1—3, 5—7.

Šwjedžen šwj. Jana chžemy džěnka šwjeczič, šwje-
džen toho, kotrehož bě Bóh wuśwolil jako přjedownika šwo-
jeho šyna. Džatny šwjedžen to džěnka je ša to, šo je Bóh
nam tak bohacze šjewil šwoju hnadnu wolu, šo je nam dať
škladnosć, wopominacź wšchitke te wulke dny našeho šboža,
šo je nam daril šwoju žyrkej, šo bychmy š njej móhli žiwi
bncź w špóšnaczu Božej mudrošće. Tak je wón tež dať šo
narodzić šwj. Janej, šo bychmy počkuchali na jeho hłóž a
šo dali přichotowacź na přichodjenje Šbóžnika. Dziwamy
šo šnano, šo šo to nětko kóžde lěto wošpjetuje, šo nětko hižo
šašo, tak rucze po šwjatkach, šhnišimy šašo škoro hodowne
šynki přichodneho šboža. Ale je tak, šo je to wšchitko tak
hluboke, šo dojeć njemóžemy šo do njeho šanuricź. Tak je
dženka ša naš tež džěń nutrneho proščenja, šo bychmy pra-
wie špóšnali Bože pucze bjes dwělowanja. To nam našy tekst
dženka praji, šo je Bóh šwj. Jana wuśwolil k tomu, šo by-
chu ludy na njeho počkuchale, šo by wón byť šwětlo póha-
nam a pokasať k šbožu. Tež nam tak pokasuje šwj. Jan na-
šeho Šbóžnika, my wšchitzy šmy hižo š radošću w czažu
šwjateho adventa na jeho hłóž počkuchali. Tohodla šo wje-
šelimy džěnka na dnju naroda, šo je Bóh jeho nam jako
pošlednjeho wulkiš prošetow štareho šakonja póšlať, šo by
wón pokasať na dopjelnjenje czažow. O my džěnka wošebje

šaczuwamy, šo trjebamy Janowe wošobny, kiž bychmy nam
wšchitkim se šłowom móžnym a se žiwjenjom šwjatym po-
kašali wěrneho a žiweho Šbóžnika a naš tak jako Boži pó-
šli wabili k tomu, wo kotrymž je jenicžny šbožo, k Ješužej.
Dokelž je šwj. Jan tak jenož hladať na Ješuža a přichino-
šhowať k jeho přichetražnjenju, tohodla je wón namakať čžest-
ne měštno w žyrkwinym lěče, šo by nam byť š přichitkadam
šbóžneho žiwjenja, kiž ša Křychtužom wjedže, drje přiches nusu
a křichž a šmjercź, ale tola k Božej křachnosći. Tak tež džěnka
wopominamy wšchitkiš tny, kiž šu přichewinyli w Křychtu-
žowej křwi a nětk wotpocžuja w měrje. Šaj tam a šem je
Janowy šwjedžen kaž druha njedžela šemrětny, kiž chze nam
w czažu lětnje pnyhi pokasať šachodnosć a šhutnosć žiwje-
nja. Tak šu cži, kiž wjazny tu njejšu, tež ša naš Boži póšli,
kiž k pokucze wabja a wołaja, kaž Jan křčeženik. A to je
dobra a rjana myšl, hdnž my tak Janowy džěń šwjeczišmy
w prawej pokucze a w pohladnjenju k njebjesam, našchey
wěčnej domišnje. Přchede wšchem pať šo wješelimy, chžemy
a šmemy šo wješelicź džěnka, šo je Bóh nam dať šwěru na
našchim puczu a roškwětlenje w našchim žiwjenju, šo w cžem-
nosći njejšmy kaž póhanjo, ale w jažnym šlónzu póšnacza
Božeho. Tak chžemy šo se štarej modlitwu džěnka šo modlicź:

„Twoja žyrkej, o Božo, njeh čžerpa wješele š porodže-
nja šwj. Jana křčeženika; přchetož přiches njeho je šo šejnať
se štworiczelom šwojeho šamžneho š nowa narodžjenja, š na-
šchim Anješom Ješužom Křychtužom! Šamjeń.

Dofynt 3. njeđželi po śwj. Trojizy.

Jesuk, tón dobry pastyr!

A chjemy tola fedźbowacz jow derje,
Na hłóŕ toh' dobroh, śwěnoh pastyrja,
Kiž njewopuszczęi stadko, ale skěrje
Sso kameho ja wowzy moricz da!
Ta lubość našchoh' Sbožnika
Tu nihdže na śwěće wschať nima runjecza!

Rať wjele pať jich je, kiž wotstorkuja
Tu śwěru ruku, kiž jich wodźicž chze,
A na hłóŕ swojoh' Knjesa njekeďžbujaj,
Sso spuszczeja pať kami na řebje!
Rať huřto tajzy podleža,
Hdny nadbėhuje jich lešč njepřechzelowa!

Joh' lubość i hrěšnikam wschať njeje mała.
Rať śwěru hlada řwoje řadleschko!
Hdny je řo žana wowza wotbėžala,
Wón ja tutej na měšće puszczęi řo,
So njeby tajla wowczicžka
Tam wonkach w puszczinje kónz řrudny namřala!

Ow, řajtu dobru, tucžnu pařtwu řticži
Tón pařtyr wschēm, kiž tudny ja nim du,
A řať řo řraduja wschē cžłowřke dźecži,
Kiž w Řhryřta ranach pokoj namřachu!
Schtož Božu lubość pōřnať je,
Tón potom ja pařtyrijom tym dobrym dže.

Tež potom, hdny wón řwojich druħny wodži
Přches cžēmny doľ a řrařchnu puszczinu,
Tam wěrjazy řať trořchnje ja nim řhodži
A dźerži twjerdže ruku řpomoznu.
Wschať tón, kiž morjo řmėruje,
Tež řwoje wowžki je cžėžnoščje wumōže!

Pōj, kiž ja řwėta lōřchom honyř tudny!
Ta prawa řbožnošč je w Jesuku!
Sswět, kotryž je na pokoj u řať řhudny,
Cži cžini wutrobu řať njemėrnu!
Tuž řhwataj, wobrocž i Boħu řo,
So byť by jedny pařtyr jene řadleschko! S. B.

Džen 28. Junija.

Džen 28. junija budže to 10 lět, řo řo dnyrbjachu we Ber-
sailleřu po wulkej wōjnje mėrowe wucžinjenja podpřacz.
Wubjerť ewangelřkich zyrřwujow Němřkeje je na to džiwať, tu-
tón džen we wschittich ewangelřkich krajnych zyrřwujach Něm-
řkeje jako džen řarowanja wojnamjenicž.

Ewangelřko-lutherřke konsistorium w Drježdžanach je te-
hodla porucžilo, řo řo 28. junija we wschittich wořadach i řa-
rowanju řwoni, a to popořdnju w 3 hodžinach, t. r. w tej ho-
džinje, w kotrež bu 10 lět přjedn we Bersailleřu wucžinjenje
podpřane. Swonjenje řwonow dnyrbi wořadny na džen a na
hodžinu tuteje němřkeje řatařtrořny dopomnicž a napominacz,
řo modlicž.

Wjecřor dnyrbja řo Bože řluzžny dźeržecž. Rať řo tute
wutworja, je jenotliwym wořadam přchewořtajene. W tnyh
wořadach, kotrež maja runje na polach a řukach nuřne dźėlo,
mōže řo tuta nutrnošč na řčėřowazu njeđželu přchepořořicž.
Sa wulke mēřta budže řnadž prawje, tutu Božu řluzžu jenož
w jenej zyrřwi dźeržecž.

S tutym porucženjom wo 28. řeptembrije řnadž řo tu a
tam porjad řatechizmuřwonych přėdowanjom přchēmėni. Mēřto
5. njeđžele budžeja řnadž hižo dženřa, 4. njeđželu po Sswj.
Tr. řapocžecž a wo Božich 10 řařnjach přėdowacz. Na 6. nje-
dželi by potom přėdowanje wo wěrje řčėřowale.

Mytowane miřionske dźėlo.

W Mayavaramje w Řndiřkej ma Lipszczaniřke miřion-
řtwo řkajeřnju. W nej dźėłaja řwjetřcha řndiřke wudowny.
Wone tam pod dořladowanjom miřionsřkich řotrow wulnu
řkacz a řebi řařluzžecž řwōj wschėdny řhlėb. 23 řtořow je tam
w dźėle. Tuta řkajernja dořta nēřť na wuřtajenzy řnduřtrije
w řanjore w řužnej Řndiřkej řlėbornu medaliju. Gouver-
neur Madrařki ju jej řpořčęi. To je řež řjawne přchipořnacže
miřionsřkeho řkutkowanja.

Schto řebi řať zyrřwina řawřa myřli.

W němřřim wořadnyřu Lubijřkeho zyrřwineho wotřeřa
„Votřchaft aus dem Lőbauer Land“ cžitařch w meřřřim cžřkle
nėřdže tole, řchtož je řajimawe dořčę, řo jo řež hiřchče druħdže
cžitaja, řaj wschudžom cžitaja, hdžež zyrřwine řawři řteja.

„To nej mi luba wėž, řchėšč dnjom bjes řluzžny bycz a
ředny džen přōřdna wōřacz. — To je dźėlonjemėřče, wo řo-
trymž niřťo njewėri, — a tola by mi řať lořko pomřane
byťo!“ —

„Rať huřto řo nowotniř na mnje řydnje, řo nadžijam,
řo řařo přchřndže; — ale ja řo i tym řať huřto řiebam. Ssu
cžłowřekojo, kotryhž řym jenož trōžny wohladať: přchi řchčę-
nizy, přchi řonfirmaziji, přchi wėrowanju. Rať dořho na pa-
czerje řhodžachu, řyřachu řorjėřach přchi přchčęłach. řařo bu-
chu pořohnowani, buchu woprawdže wuřohnowani — (Nēmž
praji tu: eingeseget — ausgesegnet a ma i tym hiřchče do-
rařniřchi wuras toho, řchtož je i tutym řłowom přajene.) —
a i wėrowanju řež jenož přchřndžechu, dořelž nochžnychu tuteje
pnyhi parowacz.“ —

Ta řawřa, řotraž tu na tutym mēřtnje řtejeřche, přjedn
hacz mje řem řajichu, bē řať njepřchřhōdna, ale ludžo tola
přchřřhadžachu, a na řwojim mēřtnje řyřachu; přchřřhadžachu
kōždžicžku lubu njeđželu, řnajmjeřřcha i kōždeje řwōjby jedny.
řim bē to prawje řať, řo bē řawřa řať njepřchřhōdna, nje-
řomodna; woni chžnychu tu Boħu nēřchto woprowacz wot řwo-
jeje řomodnoščje. řa cžřnju řebi poroř, řo řnadž řym ja jich
je řwojei řhmanošču a řomodnošču řmjeřchčřka.“

Mnyřlmy řebi, řo je tón, kotryž je tole zyrřwinej řawřy
wotpořluchať, byť přchi tym wot nēřcho moleny a přchetořh-
njeny. Sřnadž je řež runje w tutym wořomřku nēřťo, řotre-
hož mēřtno na tutej řawřy bē, i nej přchřřchōľ a řawřy řu
je řpodžiwanjom jeje mnyřle řtejo wōřake; bē to tola nēřťo,
řotrehož po wjele řėřach — řelko, to we wořomřku njewėdže-
řche —, řařo ras wohlada. Přchetož zyrřwina řawřa mōže hi-
řchče wjele wjazy mnyřlicž a powėdacž hacz to, řchtož bu runje
řapřane. A kōždy mōže to wuřřnyřchecž a řrořumicž, wón trjeba
jenož wuřchi nařtajecž a řwėdomjo přchepřtowacz, — řwoje
řwėdomjo wēřo, niz řawřyne, — a wón řřnyřchi hiřchče wjele
wjazy. řať řřnyřchēřche ju nēřťo řať řėčęo:

„řy mōj přchčęło: řa mam cži nēřchto přajicž. řwōj
lubny, řary dźėd, tón přchřřhadžēřche kōždu lubu njeđželu a
kōždy řwjaty džen a řyřachē tu w řajřej nutrnoščęi, řo ja
řebi ani njewėřjach řo přnycz. řwōj nan, wón přchřřhadžē-
řche i dźėdom najpřjedn řwėru řobu, ale pořdžijcho přchřndže

haſſe kóždu druhu abo tež tšecžu njedželu, ale tu pšichhadže-
ſhe. A ty? hdy dha to bě, ſo ty tu poſledni krócž bě! To ſu
tola hižo měžazn!“ — Za njewěm, ſhto je młodženz lawyž
wotmoſwił a ſ čzim je ſo ſamoſwjał, hačž ſ džělom abo ſe
ſabarwu abo ſe ſportom abo ſe ſtarſchiſkim domom abo ſ čzim.
Ale hižo tamne krótkie ſłowo dožaha, woſnamjenicž wjele.

Esn ty, luby čitarjo, luba čitařka, hdy poſtuchał na
to, ſhtož zyrkwinu lawka powěda? A ſhto je powědała?
Esnadž, haj zyle wěſće to a tamne, ſhtož je ſa wſchěch wažne
a roſkudne. Tuž ſo njelomdž, jo tež druhim ſdžělicž. Naſhe
kopjeńko chze čzi rad pšichi tym pomhačž, ſo jich to prawje
wjele ſhoni — ſebi a druhim k žohnowanju.

Alkohol ſo wobara.

Čitachmy runje něſhto, ſhtož wjedžecž je zyle wěſće
ſa wſchittich jara dobre a nuſne.

Sjednoczenstwo „Arbeitsgemeinschaft der Gärungs- und
verwandter Berufe im Regierungsbezirk Minden und Frei-
staat Lippe, e. V.“ proſheſhe w liſće redakzijam nowinow
pšichopſłanym a woſjewjenja wo ſnjeſboženjach naſtupazym,
ſo bnychu ſo woſtajile, tajke powjeſće woſjewjecž, abo, hdyž
njeje móžno, je wuwoſtajicž, ſo njebychu napiſma kaž: „Der
Schnapsteufel“, „Teufel Alkohol“, „Wieder ein Opfer des
Alkohols“ a podobne nałožowale.

Ale ſ tym niž doſč. Pšichitajene bě: „My ſo nadžijamy,
ſo na naſhe wuſprawnjene pšhecža džiwačje a ſo budže tač
tež ſa pšichod móžno, ſo bjes ſadžěwłow hromadu džělamy.“

Jedyn čažopik pšichitaji k tutomu woſjewjenju: „Kóžda
kada tutoho hnujazeſo wotkręča myſłow rěčži zyle ſwjaſti“
— to chze prajicž: wupraji telko, ſo mohł zyle knihe pižacž.

„Alkohol“ je jedyn ſ tyh njepšhecželow čłowjekow, ko-
trehož čłowjekojno nohzeja dopóſnacž. Tu rěka: „Niz jeha
wotrocžk bnyč, ale ſebi jeha ſa wotrocžka ſčjiničž! Pšchetož
tež wo nim płacži: „Wón jara móžny je a ma doſč lež-
noſčje.“

W ſłóncžnej frajinje.

Powěſtka wot Chriſtiny Rohoweje.

(Poſtracžowanje.)

Za njemóžu wjaz prajicž, kač je to było, jenož ſo ſym
po tym zply tydžěń pił. A pjany kajliž běch, ſym žonje džě-
cžo kradnył a jo něhdže ſanjeł, Bóh ſam wě, hdy. Za jenož
wěm, ſo ſu mje nadeſchli daloſo w zuſnyh horach bjes wědom-
nja a ſameho; džěcžo njebě wjaz pšichi mni.

Za ſym potom dwě njedželi ležał bjes wědomnja w zu-
ſej thěžy. Eſu mi prajili, ſo je mje ſyma mjetała. Jako
po tijoſh tydženjach ſ wulkej prózu hačž dom dóndžech, a ſo
žona zyle ſadwělowaza, mje ſa džěcžom praſheſhe, njewě-
džach ani, ſo ſym jo mēł ani, komu ſym jo dał.

Ow, kač ſym jo potom pytał! To ſo njeda wupowje-
dacž! — Wſchitto podarmo! — Žona a macž ſebi ſamo my-
kleſhtej, ſo ſym jo ſkónzował! — Za njewěm, byrnež mje
na mēčje ſabili! — Ale wonej ſo bojeſhtej, ſo bnyh do jaſtwa
pšichchoł; tuž jeno woſjewiſhtej, ſo je ſo džěcžo ſhubiło. Do-
felž ja njeběch domach był, ſu ludžo to wěřili, ſnajachu naſ
jako porjadnyh a pšichſtojnnyh ludži. So ſo ja druhdy wo-
pih, to ſu wjedželi. Ale ſhto džiwa pola naſ na to?

Sa moju žonu je pač to było teje žałoſčje pšchewjele!
Jako njejſym džěcžo namaſali, ſklaſni wona. — Ach, je to
žałoſč, ju widžecž tajku młodu hiſhečje a pēnu, kač to po
domje kłodži. Druhdy wſchitto wobſtara, jako by mēla ſtrowy

roſom, ale nadobo ſawali ſo do rubiſhečža a běži pytačž ſwo-
je džěcžo. Někotry ras ſu ju nam dobri ludžo dom pšchiwjeſli
zyle wuſtatu. Kóždy mje wobžaruje, ſo mam ſ njej tajke ži-
wjenje, ale nihtón njewě, ſhto je jeha prawa pšchicžina.

Někotry ras ſebi myſlu, hdyž w nozy wotucziwſhi, ja
widžu po iſtwje kłodžicž abo pšichrywacž pródnu kolebku, ſo
dnybju hnydom na ſudniſtwo běžecž a tam wuſnacž, ſo ſym
ſebi džěcžo ſahubił — a žonu. Wjaz ras je mje macž na-
proſhła, ſo njejmēm hičž, hdyž mje tyknu, ſhto ſapocžnjetej
wonej, tutej wbohej, bēdnej wožobje; to mi ani moje džěcžo
jaſo njepšchinjeke ani moju žonu njewuſtrowi. —

Nětk ſym wam wupowjedał, a nětk wěſče, ſ kaſkim čło-
wjekom ſče to hižom tydženje dołho kač nan žiwy był! —
Mōžecže mje nětk wuhnacž!“

Ach, ſhto tež to rěčžiſh, ſynko! Kač bnyh mohł wuhnacž
tajkeho njeſbožowneho čłowjeka!“ Starž wutř ſebi ſylſy.
„A njewěſh ty woprawdže, hdy ſy džěcžo donjeł abo kač
ſy jo ſkónzował?“

„Hdy ſym jo donjeł, to njewěm, ale ſo jo ſ tutymaj
rukamaj njejſym morił, to wēm!“ Ležina ſetrě ſebi ſymny
pōt ſ čžoka.

„Njeſbožowny čłowjecže! Čžehodla ha ſy jo ty ſobu
wſač? Čšto chzyſhe ty ſ nim?“

„Ja njewěm! Wſhač ſym wam prajił, ſo ſym był pja-
ny! Na jene ſo dopomnju, ſo ſym jemu, jaſo ſym hižo we
horach byłi, dač kuſt khlēba, jaſo płakaſhe. Wēm hiſhečje,
kač je ſedžało pšichi mni tač pēnje a čžiſte a jědło. Eſylſy
kulachu ſo jemu po ližomaj nětk pač ſo na mnje wuſmja.
Potom ſo mi hłowa ſamucži; ja dnybjach ſo lehnycž. Dale
njewěm ničžo. Dofelž nihdy njeje, dnybju ſebi myſlicž, ſo
je jo nēkaſte džiwyje ſwinjo roſtorhało.

Ale, tam dže Liſhka! Njepowjedajmy tuž wjaz wo
tym! Najradſho bnyh chzył, ſo by mje tu njenadeſchoł. Do-
felž ſo njejmēm ſudniſtwu pšhepodacž, njejmēm tež kóždemu
to powjedacž!“ Ležina ſtany, a jaſo Liſhka dóndže, bě ſo
wón w huſčjinje ſhubił.

Juriga lehný ſo ſnowa na ſemju, ſačžini wōcžy, tač ſo
ſebi rubač myſleſhe, ſo ſpi. Starzej ſo njehaſhe ſ nēkim ſo
roſmoſwjecž; mējeſhe hłowu a wutrobu poſnu Ležinoweje
hiſtorije. Jara jeha wobžarowaſhe. Nětk ſo wjaz njeđi-
waſhe, ſo, hačž runje młody, na ſwēt hladaſhe, jaſo by jeha
na nim ničžo wjaz njeſwjekełiło. Ničžo wſhač njemohło
tež tutoho wbohuſhka ſwjekełicž. Tehodla potajſim by wón
tač huſto hačž by domach pobyl, pšichhadžał tajki ſrudny! —
Ow tuto njeſbožowne wopikſtwo! Čšto njebě hižo ſkeho
ſawinowało tu na ſwēčje! Wbohi, wbohi Ležina! Bē hiſhečje
tajki młody! — Kač wón tuto žiwjenje pšchētraje? Džěcžo
drie ženje wjaz njewuſtrowi!

„Wujio! wam drie ſo něſhto ſte džiye, ſo tač ſtonacže!“
Liſhka połoži jemu ruku na ramjo.

„Haj, něſhto jara ſte, ſužodo!“ Juriga ſtany.

„Derje, ſo ſy mje wubudžił!“

„A ſhto ſče tač ſam, Hdy je Ležina? A hdy macže
hólza?“

„Ležina bē tu pšhed krótkim pšichi mni, je woteſchoł. A
Pawliſ je ſchoł jaſo čžitacž. Wēčje je ſo hólz jaſo podač
do ſwojeje ſłóncžneje frajinny!“

„Ach, njehnēwajcže ſo na njeho. Wón je tola tu mies
nami jaſo by w ſłóncžnej frajinje pšchēbnywał. Hdyž tutoho
hólza wohladam, je mi, jaſo by mi ſłóncžto ſeſthadžało. —
Jako wčžera je wſy džěch, doſčahnyh jeha. Swiſdaſhe ſe-
bi, ſpēwaſhe nēkaſku pēžnicžku. Nadobo pšchindže k bēlej

kwęty, kotraž pichi śchcżężny kćjęjśhe. Wón hladaśhe na nju, kłafny ſo, ſo by ju ſebi i bliſka wobhladał.

„Śhto hladaśch?“ ſo wopraśchach.

„Ach, nicżo, wujo!“ Wón bu troſchku ſamychlenny. „Zenoż hladam, hacż tu nćkajśhego ſlěda njeje!“

„Kajśhego ſlěda?“

„Nó, jecho!“

Wjedżach, toho mēni.

„Myſliśch ha ſebi, ſo Eſyn Bożi dženka hiśchcze po ſemi kłodzi? Mjewěśch ha, ſo je do njebieś ſtpił, ſo bydnęł na prawizu Bożu?“

(Poſracżowanie.)

Zyrkej a ſtat.

Sakſka ſynoda je ſwoje poſedżenia w tydżeniu 2. nje-dzele po Eſwj. Tr. ſkōncziła.

Pruſka zyrkej ſteji pſched wulży waſnymi roſkudženje-mi. Romiſka zyrkej je i pruiſkim ſtatom ſcziniła konfordat, t. r. dokładne ſariadowanje wſchěch prawow a pſchicłuſchnoſcżow, kotreż matej ſtat kaſz zyrkej. Ewangeliſke krajne zyrkwje Pruſkeje, a tych je jich wōſom, ſu namjet wobnowiſe, ſe ſtat-om podobne wuczinjenja ſczinić. Pſchetoż ſchtoż ſtat je romiſko-katoliſkej zyrkwju wuczinicż ſa prawe ma, to ma ewan-geliſka zyrkej ſa prawe, ſo ſtat to tež i njej wucżini. Tehodla je mōżno, ſo ſo w tutnych dnjach tež wurjadna generalna ſy-noda ewangeliſkich pruiſkich zyrkwjow powoła.

Turkowſka je priedy była miſionſtwu kſcheſczijanſkich zyrkwjow njepſcheczelną, — a w nowej Turkowſkej ſo tuto njepſcheczelnſtwo njeje ſhubiło. Saſtupjerjo turkowſkeho no-winaſtwa ſu ſałożili ſjednoczeńſtwo, kotrehoż ſamēr a na-dawł je: wojowacż pſcheczimo kſcheſczijanſkim miſionaram. Po wſchēm ſdacżu ſo to pſchedewſchēm mēri pſcheczimo ameri-kanſkim miſionaram.

Wſchelafę i bliſka a dalofa.

W Retlicach ſwjeczęśhe Lubijſke pobocżne towaſtſtwo ſa ſwonkowne miſionſtwo 9. junija ſwōj tułętny ſwjedżeń. Dopoldnja bę po ſerbſkej ſpowjedzi ſerbſka Boża ſłużba, na kotreż kñjes ſarać Mjerwa-Bufeczaniſki pſedowaiſhe. Tu ſczęhowaiſhe miſionſka Boża ſłużba ſa dżęci. Popołdnju we 3 hodż. bę nēmſka miſionſka Boża ſłużba; ſwjedżeńſke pſedo-wanje dżerżęśhe kñjes ſarać Müller-Kōnigſfeldſki, bywiſchi Rańſchoaſtrifanſki miſionar. ½5 hodż. pſchicłamſtny ſo kłowna ſhromadziſna w hōſczenzu; na njej roſprawjachu wo miſion-ſkim dżęle kł. ſarać Müller a ſarać Kanig-Retlicżanſki, ko-truż je tež wjażny lēt w Rańſchej Afrizy jaſo miſionar ſkut-kował, a kotra tuteho, kñjeni ſaraćka Gaſmannowa i Laſa (Laas), kotraž je tehorunja ſe ſwojim mandżelſkim na tutym miſionſkim polu Lipſczanſkeho miſionſtwa ſkutkowała. — Tutōn wſjedżeń mjes druhim tež to wobkſwēdczi, ſo je Retli-ſka woſada ſa Eſerbſtſtwo ſhubjena; wona je ſo Lubijſtemu pobocżnemu towaſtſtwu pſchicłamſka; hacż ſem bę wona we naſchim ſerbſkim towaſtſtwje ſa ſwonkowne miſionſtwo.

E Moſacziz. Woſadna ſhromadziſna, kotruż 1. njedżelu po Eſwj. Trojizny dżerżachmny, ſabęraiſhe ſo pſchedewſchēm i tej naleſnoſcżu, kotruż nētkle naſchu zył woſadu jima — a drje tež tych, koſiż, i naſcheje woſadny poſhadżęjo, w ſuſodnych a dalſchich woſadach bydla: to je jubilej naſcheho Boſeho domu a ſdobom naſcheje woſadny. Pſched 250 lętami bu naſch Bożi dom dotwarjenny a poſwjeczenny; i dobom bu tehdy, 1679 na-

ſcha woſada wot Retlicżanſkeje wotdżelena — po poſpntach, kotreż bęchu ſo hiżo priedy cżinike. Bęrtliſk tſſſſſ lēt! Bjes dżiwa tuż, ſo ſebi woſadni na to myſla, tole nēkaſ wuſna-mjenicż. Kał mohła tež luboſcż a ſwēra a dżakownoſcż i Bo-hu a i jecho domej, kotraž je pſches telko lēt we woſadze wul-ta była, tutōn waſny a woſebity podawł ſamjelcżęcż a bjes wopoſaſmow ſtareje a tola i kōſdym narodom noweje ſwēry woſtajicż! — Dżeń 25. junija by był woprawdżity jubilejny dżeń; 25. junija 1679, tehdy 4. njedżelu po Eſwj. Tr., bu naſch Bożi dom poſwjeczenny, kotruż kñjes i Ziegler nad Klippſhauſen-Moſaczicżanſki na mēſtnje dodżerżaneje kapały natwari. Doleż pał tutōn dżeń na pjatł a do nuſneho dżęła ſynowych ſnjow pſchicłdze, ſmny jubilejny ſwjedżeń na nje-dżelu 15. ſeptembra pſchepołożili, jōn ſe ſnjowym ſwjedże-njom tał ſjednocżiwſchi, ſo ſo we ſwjedżeńſzy wupſchennym domje 15. ſeptembra — da-li Bōh — jubilej ſwjeczzi a tydżeń po tym ſnjowy dżakny ſwjedżeń. Porjadny ſermuſchny dżeń, 28. oktobra, bę nam ſe wiſchelafich pſchicłinow pſchepoſdni. Eſwjedżeńſkej Boſej ſłużbje budżetej popołdnju; ſwonkow-naj kñjeaj duchownaj dżętaj nam na nēmſkej kaſz na ſerbſ-ſkej ſwjedżeńſke pſedowanie dżerżęcż. Kaſz wēmny, ſajimuję ſo tež cżi, koſiż i naſcheje woſadny poſhadżęja, ale w druhich woſadach bydla, ſa tutōn jadny ſwjedżeń ſwojeje a naſcheje Moſaczicżanſkeje woſadny; ſmny tola, kiż tež rjany dar i tuteje ſtrony doſtali ſa jubilej a ſa to, ſchtoż ſu ſebi woſadni wot-myſlili cżinicż Bohu i cżęſczi a ſwojemu Boſemu domej kę luboſczi a ſebi ſamomu i radoſczi. Naſcha woſada by ſo wējo wjeſeliła nad tym, by-li ſo jich prawje wjele bywiſchich woſadnych na ſwjedżeńju wobdżeliło, pſchi kotrużmż tež ſwje-dżeńſki cżah njedyrbi pobrachowacż. Tehodla tež hiżo nētkle nēſchto wo tym piſamy. — E tutym ſariadowanjom tu we Moſaczizach ſminychmny ſo ſdobom teho, ſo dwę ſerbſko-nēm-ſkej woſadze na jennym dnju jubilej ſwojeho Boſeho doma ſwjeczitej. 28. oktobra ſwjeczzi naſcha najmōdſcha woſada, Lupjanſka, 50lętny jubilej ſwojeho noweho Boſeho doma.

We **Wuſtrancżizach** bu 9. junija nowy kñjes ſarać ſapo-kaſany. Eſnadż nēchton i Wuſtrancżicżanſkeje woſadny roſ-

„**W kłōncżnej krajiny**“, tuto powjedancżko ſpodobę ſo cżim bōle, cżim bōle poſracżuje. E nim je to podobnje kaſz ſe kęrluſchom, dženka woſjewjennym. Mōżemny jōn doſnył ſandze-neje njedzele i jeje tekſtom wo dobrym paſtrju mjenowacż. Naſche powjedancżko je nēſchto podobne, haj je pſchicładne powjedancżko ſe žiwjenja i tekſtej wo dobrym paſtrju, kaſz jōn Luſaſch w 15. ſtawje podawa. Kał Jeſuſ Khrſtuſ pſta cżłowjekow wulſchich a małnych, kał Jeſuſ Khrſtuſ pſchicłimuje hręſchnikow, ſa to mamny runje w poſracżowacznjach powje-dancżka tutnych njedżel kraſne pſchicładny a powucżenia. Tuż dżemny jo dale ſwēru cżitacż a tež druhich namołwęcż, ſo by-chu tež cżitali.

Wiſtowanie:

Katechizmuſowy jubilej pſchinjeſny nam ſe ſczęhowaſnymi njedzelemi te tał mjenowane katechizmuſowe pſedowania. E tutej pſchileſnoſcżu dżemny cżiſzlo 5. njedzele po Eſwj. Tr. tał wuhotowacż, ſo mōże ſo, jaſo lecżęje kōpjeno wuſicż. Śchtoż ſebi hiśchcze nicżo njeſkaſa, tōn dżył najpoſdżiſcho to hacż do pōndzele hiśchcze cżinicż. Redaktor.

R. w R. ſa 5. po Tr. — R. w R. ſa 6. po Tr. — Pſedo-wanja tutnych ſczęhowaſnych njedżel dyrſja ſo po katechizmuſo-wych pſedowanjach ſkożowacż. Redaktor.

Samokwity redaktor ſarać Wyrzacż w Moſaczizach.